

The image features a white background with a heavy, dark red blood splatter at the top. A single, thick red drip hangs vertically from the center of the splatter, extending down towards the title. The title is written in a large, blue, serif font with a slightly distressed or weathered appearance. The text is centered and occupies the middle portion of the image.

SKRYTÁ
TĚLA

CAROLINE KEPNES

alloyentertainment

SKRYTÁ
TĚLA

CAROLINE KEPNES

2016

Copyright © 2015 by Alloy Entertainment
Translation © 2015 by Jan Netolička
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu HIDDEN BODIES
vydaného nakladatelstvím Emily Bestler Books/Atria, New York,
přeložil Jan Netolička
Odpovědná redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Radek Urbiš
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava
v únoru 2016

ISBN 978-80-7498-119-7

*Tahle knížka je pro tebe, mami.
Děkuji ti za život.*

1

Kupuju pro Amy fialky. Žádné růže. Růže kupují lidi, kteří něco provedli. Já jsem tentokrát udělal všechno správně. Jsem hodný kluk. Vybral jsem si dobře. Amy Adamová žije v reálném světě, tady a teď, ne v počítači.

„Fialky jsou na Rhode Islandu státní květinou,“ říkám chlápku, který mi je balí. Jeho nemotorné špinavé prsty mačkají okvětní lístky, moje okvětní lístky. *Zatracený New York*.

„Fakt?“ směje se. „Člověk se pořád učí.“

Platím hotově a nesu si fialky na East Seventh Street. Na květen je pořádné horko a já čichám ke květům. *Rhode Island*. Na Rhode Islandu jsem byl. Minulou zimu jsem jel do Little Comptonu. Byl jsem strašně zamilovaný a paralyzovaný představou, že bych mohl přijít o svou dívku – *Guinevere Beckovou, budiž jí země lehká* – a to kvůli její emočně rozhárané přítelkyni – *Peach Salingerové, budiž jí rovněž země lehká*.

Kdosi na mě troubí a já se omlouvám. Poznám, když je

něco moje chyba, a když člověk vejde na křižovatku na červenou, je to jeho chyba.

Stejně jako to byla moje chyba loni v zimě. Tu chybu si připomínám nejmíň desetkrát denně. Pořád mám v hlavě, jak jsem zavřený v šatníku v prvním patře u Salingerů v domě. Chtělo se mi čůrat, ale nemohl jsem ven. Tak jsem se vyčůral do hrnku – keramického hrnku – a ten jsem položil na masivní dřevěnou podlahu v šatníku. Když se naskytla příležitost, utekl jsem a na hrnek jsem prostě zapomněl. Hotovo.

Od toho dne je ze mě jiný člověk. Člověk se nemůže vrátit do minulosti, ale může jít dál, stát se člověkem, který si *pamatuje*. Od té doby jsem posedlý detaily. Tak například si naprosto dokonale pamatuju okamžik, kdy se Amy Kendallová Adamová vrátila do Mooneyho vzácných knih a taky do mého života. V duchu vidím, jak se usmívá, její vlasy, co se nechtějí nechat zkrotit (blondaté), a její životopis (jednu velkou lež). To bylo před pěti měsíci a ona tvrdila, že hledá práci, jenomže vy i já víme, že hledala mě. Přijal jsem ji a ona hned první den přišla do práce včas, s blokem v kroužkové vazbě a seznamem vzácných knih, které by chtěla vidět. Měla taky skleněnou krabičku se směsí super ovoce, která jí podle ní pomůže žít věčně. Řekl jsem jí, že nikdo nežije věčně, a ona se smála. Tak pěkně se smála, tak uvolněně. A měla taky gumové rukavice.

Jednu jsem vzal do ruky. „Na co to máš?“

„Abych neublížila knihám,“ vysvětlovala.

„Ale já chci, abys byla tady nahoře,“ opáčil jsem. „Nehledej v té práci nic složitějšího, budeš doplňovat regály a občas stát za kasou.“

SKRYTÁ TĚLA

„Tak jo,“ odpověděla. „Ale věděl jsi, že existují výtisky *Alenky v říši divů*, které stojí *milion dolarů*?“

Zasmál jsem se. „Nerad ti kazím radost, ale takovou *Alenku* dole nemáme.“

„Dole?“ zeptala se. „Tam máš vzácné knihy?“

Měl jsem chuť jí položit ruku na bedra a zavést ji ke kleci, kde jsou v krabicích a v bezpečí uskladněny *vzácné knihy*. Měl jsem chuť ji svléknout a zamknout uvnitř a vzít si ji. Ale byl jsem trpělivý. Podal jsem jí formulář oznámení nástupu do zaměstnání pro finančák a pero.

„Taky bych ti mohla pomoci chodit po takových těch domácích výprodejích a hledat staré knížky,“ řekla. „Člověk nikdy neví, na co narazí.“

Usmál jsem se. „Jenom, když mi slíbíš, že tomu nebudeš říkat domácí výprodej.“

Amy se usmála. Měla to nastavené tak, že jestli tu má pracovat, zanechá tu taky *pořádnou stopu*. Chtěla, abychom jezdili po domácích bazarech a hledali v nabídkách vyřazených knih z knihoven a prohrabávali prázdné krabice na ulici. Chtěla, abychom *pracovali společně*, a přesně takhle se lidi strašně rychle a dobře poznají. Chodíte spolu do vystěhovaných místností v suterénu a společně zase stoupáte zpátky nahoru, lapáte po čerstvém vzduchu, smějete se a shodujete se na tom, že teď se fakt potřebujete někde napít. Stal se z nás tým.

Zvedá ke mně hlavu nějaká stará paní opřená o chodítko. Usmívám se. Ukazuje na fialky. „Jste hodný hoch.“

To teda jsem. Děkuju jí a jdu dál.

Začali jsme spolu s Amy chodit před pár měsíci, když jsme zrovna byli na rozprodeji pozůstalosti nějakého pána v Upper East Side. Zatahala mě za klopou námořnický modrého saka, které mi sama koupila – za pět dolarů – ve výprodeji. Žadoni-

la, abych vysolil *sedm stovek* za podepsané a upatlané vydání *Velikonočního průvodu* od Yatese.

„Amy,“ zašeptal jsem. „Yates zrovna teď není žádná hitovka a nemám pocit, že by se to mělo v nejbližší době změnit.“

„Ale já ho zbožňuju,“ prosila. „Ta knížka je pro mě úplně všechno.“

Typická ženská. Rozhoduje se na základě emocí. Takhle se obchod nedělá, jenomže člověk se nemůže podívat Amy do jejích modrých očí, na její dlouhé blond vlasy jako vystřižené z klipu Guns N' Roses a říct jí ne.

„Co mám udělat, aby sis to rozmyslel?“ loudila.

O hodinu později jsem byl majitelem předraženého *Velikonočního průvodu* a Amy mi kouřila ptáka na záchodech ve Starbucks v Midtownu a bylo to o hodně romantičtější, než to zní, protože jsme se měli rádi. To nebyla kuřba; to bylo *orální milování*, přátelé. Postavila se a já jsem jí stáhl chlapecké rifle až ke kotníkům a zarazil jsem se. Věděl jsem, že se nerada holí; nohy měla často zarostlé a je úplně posedlá šetřením vodou. Jenomže takového bobra jsem nečekal. Políbila mě. „Vítej v pralese.“

Právě proto se teď usmívám a právě takhle člověk pozná, že je šťastný. Amy a já jsme víc sexy než Bob Dylan a Suze Rotolo na obálce alba *The Freewheelin'* a sluší nám to víc než Tomu Cruiseovi a Penélope Cruzové ve *Vanilkovém nebi*. Máme společný projekt. Jsme úžasné výtisky *Portnoyova komplexu* od Philipa Rotha. To je jedna z našich oblíbených knížek a spolu si ji čteme pořád dokola. Ona podtrhává své oblíbené pasáže tenkým fixem a já ji napomínám, aby si vzala něco jemnějšího.

„Ale já nejsem jemná,“ řekla. „Nesnáším jemné věci.“

Amy je fix. Je vášnivá. Zbožňuje *Portnoyův komplex* jako nic jiného na světě a já bych chtěl vlastnit všechny zažloutlé

SKRYTÁ TĚLA

výtisky, které ještě existují, a mít je dole ve sklepě, aby se jich mohla dotýkat jen Amy. Neměl bych zbytečně naskladňovat jednu knihu, ale když já prostě miluju, když mám Amy opřenou o polici s knihami. Philip Roth by proti tomu určitě nic neměl. Když jsem jí řekl, že bychom mu měli napsat, smála se. Má fantazii. A srdce.

Zvoní mi mobil. Jsou to elektrikáři od firmy Gleason Brothers ohledně zvlhčovače, ale ti můžou počkat. Mám e-mail z BuzzFeedu s nějakým seznamem *super indie knihkupectví* a i ten může počkat. Když má člověk koho milovat, všechno najednou může počkat. Když můžete prostě jít po chodníku a představovat si holku, kterou milujete, nahou na hromadě zažloutlých *komplexů*.

Přicházím k Mooneyho knihám, a když otevřu dveře, rozezní se zvonek. Amy zakládá paže na prsou a sjíždí mě pohledem a možná je na květiny alergická. Možná byly fialky úplně špatná volba.

„Co je?“ ptám se a doufám, že tohle není začátek konce, že tohle není ten okamžik, kdy se z holky stává kráva, kdy najednou už není cítit vůně nového auta.

„Kytka?“ ptá se. „Chceš vědět, co bych chtěla víc než kytku?“

Vrtím hlavou.

„Klíče,“ říká. „Právě tu byl jeden chlap a já jsem mu mohla prodat toho Yatese, jenomže jsem mu ho nemohla ukázat, protože nemám *klíče*.“

Odhazuju kytku na pult. „Zpomal. Vzala sis na něj číslo?“

„Joe,“ říká a podupává nohou. „Já tuhle práci miluju. A vím, že jsem blbá a neměla bych ti říkat, jak strašně jsem do ní zažraná, ale prosím tě. Chci mít svoje klíče.“

Neodpovídám. Musím si to všechno zapamatovat, zamknout někam do bezpečí. Tu tlumenou hudbu – „Sweet Virginia“ od Rolling Stones, jednu z mých oblíbených písniček – i třeba intenzitu světla. Nezamykám. Neobracím ceduli s nápisem OTEVŘENO. Obcházím pult a беру ji do náruče a tisknu ji k sobě a líbám ji a ona líbá mě.

NIKDY jsem nikomu nedal klíč. Ale tohle se mělo stát. Člověk by měl svůj život posouvat dál. V posteli by měl mít místo ještě pro někoho jiného, a když se ten někdo objeví, měl by ho do ní pustit. Chytám svou budoucnost za pačesy. Dokonce platím víc za trapný klíč s motivem – růžový s kytičkama. A když vkládám tuhle růžovou kovovou věc Amy do dlaně, ona ji líbá.

„Uvědomuju si, že to je velká věc,“ říká. „Děkuju, Joe. Budu ji hlídat jako oko v hlavě.“

Večer pak jde ke mně a díváme se na jeden z jejích přibližných filmů – *Koktejl*, nikdo není dokonalý – a pak máme sex a objednáváme si pizzu a mně se pokazí klimatizace.

„Neměli bychom někoho zavolat?“

„Kašlu na to,“ říkám. „Bude Den obětí války.“

Usmívám se a tisknu ji pod sebou a její neoholené nohy mě škrábou a já už jsem na to zvyklý. Líbí se mi to. Olizuje si rty. „Co máš za lubem, Joe?“

„Ty si teď půjdeš domů zabalit,“ odpovídám. „A já mezitím půjčím červenou korvetu a vypadneme odsud.“

„Ty jsi cvok,“ říká. „A kam tou korvetou pojedeme?“

Koušu ji do krku. „Uvidíš.“

„Ty mě unášíš?“ ptá se.

A jestli to tak chce, tak proč ne. „Máš dvě hodiny. Běž se sbalit.“

2

Ona se oholila; věděl jsem, že to v sobě někde má. A já jsem k tomu asi taky přispěl. Opravdu jsem půjčil kabriolet. Jsou z nás dva snobi a řítíme se zalesněnou částí Rhode Islandu. Jsme jako z vašeho nejhoršího snu. Jsme šťastní. Nepotřebujeme vás, nikoho. Kašleme na vás, je nám jedno, co si myslíte, co jste nám udělali. Já sedím za volantem a Amy je jako z pohádky a tohle je naše první společná dovolená. Konečně. Mám lásku.

Máme sundanou střechu a zpíváme si společně s písničkou „Goodbye Yellow Brick Road“. Schválně jsem ji vybral, protože to teď všechno vracím. Všechny ty nádherné věci, které má strašlivě nemocná přítelkyně Guinevere Becková pošpinila a zničila. (Teď už vím, že trpěla hraniční poruchou osobnosti. S něčím takovým nejde nic dělat.) Beck a její strašné kamarádky mi toho v životě zničily hrozně moc. V New Yorku jsem nemohl skoro nikam jít, aniž bych na Beck nemyslel. A myslel jsem si, že už nikdy nebudu schopen poslechnout si Eltona Johna, který hrál, když jsem zabil Peach.

Amy mi klepe na rameno a ukazuje mi jestřába na obloze. Usmívám se. Není taková kráva, aby ztlumila hudbu, měla potřebu si o tom ptákovu povídat a řešit, jestli to není nějaké znamení. Pane bože, je dobrá. Ale bez ohledu na to, jak je to všechno skvělé, pravda mě stále pronásleduje:

Zapomněl jsem tam ten hrnek s močí.

Ten zatracený hrnek mě neustále straší. Chápu, že každý je odpovědný za své činy. Nejsem žádná výjimka, mít někde svůj hrnek s močí vlastně znamená být naživu. Ale nedokážu si odpustit, že jsem to tak podělal, jako nějaká blbá holka, co si ráno u nového kluka „zapomene“ svetřík. Ten hrnek je vada. Kaz. Důkaz, že nejsem dokonalý, i když jsem obvykle tak precizní, tak důkladný. Zatím jsem ještě nezosnoval plán, jak ho dostat zpátky, ale moc to chci udělat kvůli Amy. Chci, abychom před sebou měli čistý stůl, vydrhnutý lyzolem.

Ona mi teď podává své poškrábané brýle. „Na, řídíš,“ říká. „Potřebuješ je víc než já.“

Je naprostá anti-Beck. Záleží jí na mně. „Díky, Amy.“

Líbá mě na tvář a život mi připadá jako horečnatý sen a napadá mě, jestli nejsem v kómatu, jestli to není jenom halucinace. Láska ti úplně zastře pohled na svět a já najednou nemám v srdci ani trochu nenávisti. Amy ji všechnu vytahuje, je moje léčitelka, můj miláček brufen. V minulosti jsem míval sklony prožívat některé věci velmi intenzívně, dalo by se možná říct sklony k obsesi. Beck byla tak rozhozená, že abych se o ni mohl postarat, musel jsem se vloupat k ní domů a hacknout jí e-mail a kontrolovat jí Facebook a Twitter a všechny esemesky, které psala snad dvacet čtyři hodin v kuse a ve kterých si pořád protiřečila a lhala. Udělal jsem s ní chybu a musel jsem za to trpět. Poučil jsem se z toho.

SKRYTÁ TĚLA

S Amy mi to klapě, protože ji na internetu prostě stalkovat nemůžu. Je to nepochopitelné. Ona není na netu. Bez Facebooku. Bez Twitteru. Bez Instagramu, dokonce nemá ani e-mailovou adresu. Mobil má na předplacenou kartu a já si musím každých pár týdnů měnit její číslo. Je dokonale analogová, perfektně se ke mně hodí.

Když mi to poprvé řekla, byl jsem v šoku a taky jsem měl trochu předsudky. Co to může být za člověka, že žije offline? Nebo si jenom na něco hraje? Nebo lže? „A jak platíš složenky?“ zeptal jsem se. „Přece musíš mít aspoň účet v bance.“

„Mám kámošku v Queensu,“ odpověděla. „Vždycky na ni napíšu šek a ona mi vybere hotovost. Spousta z nás ji takhle využívá. Je nejlepší.“

„Z nás?“

„Z lidí offline,“ řekla. „Nejsem jediná.“

Krávy se touží stát sněhovou vločkou. Chtějí, aby jim člověk říkal, jak se jim nikdo nevyrovná (omlouvám se Princeovi). Instagram je plný zrůdiček lačnicích po slávě – podívejte, namazala jsem si toast marmeládou! – a já jsem našel někoho jiného. Amy se nesnaží vyčnívat. A já nesedím zavřený v pokoji a nesjíždím jí statuty, nepátrám po zavádějících naaranžovaných fotkách se strojeným úsměvem. Když jsem s ní, jsem prostě s ní, a když někam jde, jde tam, kam řekla, že půjde.

(Jasně, že jdu občas za ní a že se jí kontrolně mrknu do telefonu. Musím přece vědět, že mi nelže.)

„Asi cítím moře,“ říká Amy.

„Ještě ne,“ odpovídám. „Vydrž pár minut.“

Přikyvuje. Nehádá se kvůli blbostem. Není to žádná vzteklá Beck. Ta úchylačka lhala i svým nejbližším – mně,

Peach, všem těm blbým spolužákům a rádoby *spisovatelům*. Mně třeba řekla, že je její otec mrtvý. (Nebyl.) Říkala, že má ráda *Magnolii*, jenom proto, že ji její kámoška Peach nesnášela. (Lhala. Četl jsem její e-mail.)

Amy je hodná holka a hodné holky lžou jen cizím lidem ze slušnosti, ne lidem, které milují. Třeba teď má na sobě tílko s nápisem URI. Ona na University of Rhode Island nechodila, nechodila na žádnou vysokou. Ale pořád nosí trička s jejich logy. Mně sehnala tričko s logem Brownu, jenom na tuhle cestu. „Můžeme lidem tvrdit, že jsem studentka a ty jsi můj profesor,“ hihňala se. „A že jsi ženatý.“

Všechna ta trička loví v různých sekáčích po celém městě. Její prsa neustále křičí *Do toho, Tygři! Arizonská státní! PITT*. Mám tendence předstírat, že doplňuju regály, a tajně poslouchat, když se s ní někdo v obchodě snaží zavést hovor. *Vy jste chodila na Princeton? Vy jste chodila na UMass? Vy chodíte na NYU?* A ona vždycky odpoví, že ano. Na ženské je milá a chlapi si myslí, že by u ní třeba mohli mít šanci. (Nemohli.) Líbí se jí takhle konverzovat. Má ráda příběhy. Je to moje malá antropoložka, která umí naslouchat.

Blížíme se k silnici, po které přijedeme přímo do Little Comptonu, a přesně v okamžiku, kdy mám pocit, že svět snad už nemůže být krásnější, vidím v zrcátku maják. Dohání nás policajti. Drsně. Jedou na světlech a teď už pustili i sirénu a já neslyším hudbu. Brzdím a snažím se ovládnout, aby se mi neklepaly nohy.

„Co se sakra děje?“ říká Amy. „Ani jsi nejel rychle.“

„Myslím, že ne,“ reaguju s pohledem upřeným do zpětného zrcátka, v němž vidím policajta otevírat dveře od auta.

Amy se ke mně obrací. „Co jsi provedl?“

SKRYTÁ TĚLA

Co jsem provedl? Zavraždil jsem svou ex-přítelkyni Guinevere Beckovou. Pohřbil jsem ji ve státu New York a pak jsem to celé hodil na jejího psychologa, doktora Nickyho Angevina. Ještě před tím jsem uškrtil její kámošku Peach Salingerovou. Zabil jsem ji ani ne osm kilometrů odtud, na pláži před domem její rodiny, a narařičil jsem to tak, aby to vypadalo jako sebevražda. Taky jsem oddělal jednoho feťáka, kreténa a majitele fabriky na sodovku jménem Benji Keyes. Jeho spálené tělo je v bezpečnostní schránce, ale jeho rodina si myslí, že umřel ožralý na pařbě. Jo, a taky první holku, kterou jsem kdy miloval, Candace. Tu jsem utopil v moři. Nikdo o ničem z tohohle neví, takže je namísto proslulá filozofická otázka: Padne-li v lese strom a nikdo ho neslyší, vydá zvuk?

„Nemám tušení,“ odpovídám a to se mi snad zdá.

Amy se prohrabuje v přihrádce před spolujezdcem a hledá smlouvu z půjčovny, vytahuje ji a pak přihrádku prudce zaklapne. Strážník Thomas Jenks si ani nesundává sluneční brýle. Hrbí se a uniforma mu je trochu velká. „Řidičák a techničák,“ říká. Pohledem mi probodává hrudník v místě, kde je nápis BROWN. „Jedete zpátky do školy?“

„Ne, jenom do Little Comptonu,“ odpovídám. A pak mlžím. „Ale v klídku. Máme čas.“ Na mou pasivně agresivní sebeobranu nereaguje. Doprdele, nejel jsem rychle a nejsem kretén z Brownu a přesně proto nerad nosím trička s logy univerzit. Policajt zkoumá můj řidičák vydaný v New Yorku. Uběhne asi století a pak ještě jedno.

Amy si odkašlává. „Pane policisto, co jsme provedli?“

Strážník Jenks se dívá nejdřív na ni a pak na mě. „Nedali jste na křižovatce blinkr.“

Děláš si ze mě prdel, ty debile? „Aha,“ říkám. „Tak to se omlouvám.“

Jenks odpovídá, že musí „na chvilku do auta“ a jde pomalu, ale pak se rozbíhá a běžet by asi neměl. A taky by neměl potřebovat jít „na chvilku do auta“. Když otevírá dveře svého korábu a souká se dovnitř, myslím na své prohřešky, na své tajné aktivity a svírá se mi hrdlo.

„Joe, uklidni se,“ říká Amy a pokládá mi ruku na stehno. „Je to jenom malý přestupek.“

Jenomže Amy neví, že jsem zabil čtyři lidi. Potím se a o takových věcech už jsem slyšel. Chlápka zastaví za drobný přestupek a najednou, díky sadistické magii počítačů a systému, se na něj hodí všechno ostatní. Mohl bych se zastřelit.

Amy zase pouští rádio. Během dvaceti minut odehraje pět písniček a strážník Jenks je stále ve svém autě s mými doklady v ruce. Jestli mi chce jenom vypsát pokutu za nedání blinkru, jestli v tom není nic jiného, tak proč telefonuje? Proč pořád cosi ťuká do počítače? Chcete mi říct, že moje svoboda skončí na začátku léta, když můj iPhone ukazuje sluníčko a na obloze se chystá průtrž? Protože já jednoho policajta v tomhle státě znám. Jmenuje se strážník Nico a myslí si, že já se jmenuju Spencer. Co když viděl moji fotku v počítači? Co když mě poznal a zavolaal Jenksovi a řekl: *Toho kluka znám?* A co když...

„Joe,“ říká Amy a já jsem skoro zapomněl, že tady je. „Vypadáš, jako bys měl panický záchvat. O nic nejde. Dokonce to ani není za rychlost.“

„Já vím,“ odpovídám. „Prostě nesnáším policajty.“

Hladí mě po stehně. „Já vím.“

Sahá do chladicí tašky a vytahuje broskev. *Broskev.* Ang-

SKRYTÁ TĚLA

licky *peach*. Jasně, že jsem v pasti. Ona si tu jí broskev a já nemůžu dostat z hlavy Peach Salingerovou a svůj hrnek moči.

Ten hrnek.

Snažím se věřit, že už tam není. Představuju si, jak ho bere paní, co k nim chodí uklízet, a znechuceně ho drhne a ještě leští. Představuju si zlatého retrívra – lidi, co mají letní sídla, milují velké psy – a ten čmucha po baráku, převrací hrnek tlapou a pak ho volá pán a on utíká a moje moč se vpíjí do prken v podlaze a já jsem v pohodě. Další obraz, nějaké Salingerovic dítko si hraje na schovku. Kope do hrnku. Jsem v pohodě. Vidím jinou Salingerovou, nějakou krávu, jak píše esemesku, nepřítomně hází boty do skříně a vztekle nadává, když se jí obsah hrnku vpíjí do drahých lodiček od Manola a sandálů Tory Burch. Hází je do popelnice. Jsem v pohodě.

Slyším, jak někdo třískne dveřmi od auta. Jenks kráčí k nám. Možná po mně bude chtít, abych vystoupil. Možná mi bude lhát. Možná se mě bude snažit nějak nachytat. Možná bude chtít, aby z auta vystoupila Amy. Je navoněný kolínskou, chudák, a podává mi zpátky řidičák i techničák.

„Omlouvám se za to zdržení,“ říká. „Hlavně že nám rozdali počítače, ale pořád se sekají.“

„Ta technika,“ vzdychám. Svoboda. *Svoboda!* „Jednou nás všechny zabije, co?“

„O to radši bych byl, kdybyste příště dával blinkr,“ ušklíbá se.

Usmívám se. „Fakt se omlouvám, pane strážníku.“

Jenks se nás ptá, jestli bydlíme *přímo ve městě*, a já mu odpovídám, že v Brooklynu je to klidnější, a všechno bude v pohodě. Usmálo se na mě štěstí. Cítím Jenkovu voňavku. Vidím jeho nanicovatý život, kouká mu z očí, všechny ty sny,

za kterými se nikdy nepustil a nepustí, ne proto, že je pose-
ra, ale protože neumí snít v detailech, v takových detailech,
které umí způsobit, že si člověk jednoho dne zabalí a přestě-
huje se. Určitě šel k policii, protože uniforma je něco neuvě-
řitelně jednoduchého; člověk nemusí každý den přemýšlet,
co na sebe.

„Bavte se,“ říká. „A opatrně.“

Vracím se na silnici a neskutečně se mi ulevilo, že tady
neskončil tenhle den ani celý můj život. Mám jednu ruku na
volantu a druhou zajíždím Amy pod šortky. Před námi vidím
naši odbočku, tu, která vede do Little Comptonu. Nechci, aby
součástí mé budoucnosti byla policie, a smíruji se s tím, že
jsem to podělal, že mi jedna věc utekla, a už to nikdy, nikdy
neudělám.

Tentokrát, až zahnu, dám ten zatracený *blinkr*.

3

Zastavujeme u podniku s názvem Delova limonáda a sedáme si k zahradnímu stolku a připjííme si kelímky s citrónovou ledovou tříští. Amy krčí rameny. „Je to fajn,“ říká. „Ale upřímně, zase taková pecka to není, víš o tom?“

Miluju, jak umí vyjádřit svou nelibost. „Lidé mají pocit, že na dovolené je všechno lepší.“

„Národ, co vybírá restaurace na yelp.com, co bys chtěl?“ odpovídá. „Pesimisti mají potřebu postěžovat si, že tohle je ledová tříšť tak na jednu hvězdičku z pěti, zatímco lidi bez sebevědomí potřebují, aby jim všichni záviděli, takže budou tvrdit, že to je ,nejlepší ledová tříšť, jakou kdy měli.“

Někdy si přeju, aby měla šanci poznat se s Beck. „Tý jo,“ říkám. „Právě jsi do puntíku popsala mou ex.“

Pevně k sobě tiskne rty. „Kterou?“

Máme dovolenou, takže to nehrotím. Něco málo o Beck jí řeknu, i když člověk by neměl s novou přítelkyní mluvit o té staré.

„Takže holka z Ivy League?“ ptá se. „Byla snob?“

„Někdy jo,“ připouštím. „Ale spíš byla často smutná.“

„Uvědomuješ si, že většina lidí, kteří na tyhle školy chodí, jsou úplně psycho, protože tráví dětství tím, že se na ně snaží dostat? Nedokážou žít přítomností.“

Asi ji ojedou tady na tom stole, hned teď. „Ani nevíš, jak moc máš pravdu,“ odpovídám. „Chodila jsi někdy s někým takovým?“

Kroutí hlavou. „Klidně mi ukaž karty, ale já ti svoje ukazovat nebudu.“

Je to poslední žena na světě, která zná cenu tajemství. Hází kelímek s tříští do koše a leháme si na záda na stůl a díváme se, jak se nad námi houpačí větve.

„Tak povídej,“ říká. „Ven s tím.“

Beru to od začátku, od setkání v obchodě, od Beck bez podprsenky – Amy tvrdí, že chtěla upoutat pozornost – přes Beck, která si kupuje Paulu Foxovou – Amy tvrdí, že to na mě chtěla udělat dojem –, a právě v tomhle je Amy tak nádherná, tak výjimečná. Neskáče mi do řeči s cílem vnutit mi pro změnu svůj příběh, ani se nesnižuje k žárlivé scéně. Naslouchá mi a je jako houba. Pro mě je skutečně přímo očišťující popisovat jí, jak byla Beck krutá, a právě proto musí člověk občas sednout do auta a jet. Nevěřím, že bychom tenhle rozhovor mohli vést v New Yorku. S Amy si uvědomuju obrovskou spoustu věcí a ona jednoduše chápe, když jí vykládám, jak Beck tweetovala z baru Bemelmans, jak hledala ve slovníku výraz solipsistický. Když jí říkám, že Beck mluvila o Little Comptonu jako o LC, doslova jásá. Chápe to. Všechno. Poznává mě. Otáčí ke mně hlavu.

„Vy jste tady byli spolu?“ Hlas má najednou poněkud výše posazený, podezřívavý.

SKRYTÁ TĚLA

„Ne,“ odpovídám. A prakticky nelžu. Já jsem sem Beck sledoval. To je rozdíl.

Vyprávím jí, jak mi byla Beck nevěrná se svým cvokařem.

„To je humus,“ odpovídá Amy. „Jak jsi to zjistil?“

Zavřel jsem ji, vloupal jsem se jí do bytu a našel důkaz v MacBooku. „Prostě jsem měl tušení,“ lžu, protože to je taky svým způsobem pravda. „Tak jsem se jí na to zeptal a ona mi to řekla a bylo to. Rozešli jsme se.“

Hladí mě po noze. Říkám jí, aby si vygooglila Nicholase Angevina, a ona to dělá a prolétává očima titulky a pak se na mě vyděšeně dívá. „On ji zabil?“

„Jo,“ potvrzuju. A je to velmi působivé. Hodil jsem tu vraždu na něj tak šikovně, že na stránce Wikipedie, na které je případ popsán, vůbec nefiguruju. „Zavraždil ji a pohřbil kousek od chalupy, kterou mají na venkově.“

Krčí rameny. „Chybí ti?“

„Ne,“ odpovídám. „Samozřejmě, že je mi jí líto. Ale moc nám to nefungovalo, víš? A když ses objevila ty, teda, já vím, že to zní hnusně, ale takhle to prostě bylo, tak už mi nechyběla ani trochu.“

Štouchá do mě kolenem. „To je milé.“ Slibuje mi, že mi nebude nevěrná se svým cvokařem. Na psychology i psychiatry si dává pozor, „Jsou to lidi, kteří se přiživují na bolesti jiných.“

Bože, já miluju ten její mozek, růžový, měkoučký a plný podezření. Líbám ji.

„Hned jsem zpátky,“ říká a nechává mi tu kabelku a míří přes parkoviště k záchodům. Jde tak, abych si ji mohl prohlížet, a pak se otáčí a mrká na mě, stejně jako to dělá v obchodě. Když mizí na toaletě, vytahuju jí z kabelky mobil.

Když jí procházím telefon, nikdy se nebojím, co najdu. Jenom chci prostě vědět všechno. Jako ten chlápek v tom starém filmu s Julií Robertsovou, který ji s nadšením pozoruje, jak si zkouší klobouky a tančí na „Brown Eyed Girl“. Nad ničím v Beckině telefonu jsem se nikdy neusmál, ale když čmouchám v tom Amyině, jen si vždycky potvrdím, že je taková, jakou ji vnímám. První položka v historii vyhledávání je: *Henderson je humus*. Čte komentáře k jeho talkshow *F@#k narcissus*, na kterou se několikrát týdně s odporem díváme a v níž sedí na gauči, zatímco jeho hosté u stolu. Vtip je v tom, že sedí na gauči, protože je narcis, který chce mluvit jen sám o sobě, jenomže všechny rozhovory se vždycky stočí k zoufale trapnému filmu, který jeho host přišel představit. Amy tvrdí, že Hendersonův úspěch je důkazem, že se naše kultura nebezpečně přibližuje kanibalistické apokalypse.

„Co to děláš?“

Lekám se a Amyin telefon mi téměř vypadává z ruky. Nasazuji provinilý výraz, zatímco na mne padá její stín. Stojí nade mnou s pažemi založenými na prsou a přísným pohledem.

Doprdele. Nasucho polykám. Načapala mě.

„Amy,“ říkám a křečovitě svírám její mobil. „Vím, jak to vypadá, ale není to tak.“

Natahuje ruku. „Dej mi ten telefon.“

„Amy,“ žadoním. „Omlouvám se.“

Odvrací hlavu. Vracím jí telefon a chci, aby si sedla vedle mě, ale ona znovu zakládá paže na prsou. Má slzy v očích. „A já jsem zrovna myslela na to, jak jsem s tebou šťastná.“

„Omlouvám se,“ říkám znovu.

„Proč musíš čmouchat?“ ptá se. „Proč to všechno kazíš?“

„Ale tak to není,“ říkám jí a natahuju k ní ruku.

SKRYTÁ TĚLA

„Ne,“ odpovídá se zamítavým gestem. „Já to chápu. Nevěříš mi. A proč bys měl? Když jsi mě uviděl poprvé, měla jsem ukradenou kreditku. Proč bys mi měl věřit?“

„Jenomže já ti věřím,“ přesvědčuji ji, i když vím, jak tahle pravda divně zní. „Díval jsem se ti do telefonu, protože jsem do tebe cvok, a když jsi šla na záchod, strašně jsi mi chyběla.“ Klekám na kolena a doslova se před ní plazím. „Amy, já ti přísahám. Nikdy jsem do nikoho nebyl takhle zblázněný a vím, že to je šílené. Ale miluju tě. Dokonce i když jsi na záchodě, tak chci prostě víc.“

Nejdřív neodpovídá. Nejsem schopen jí z tváře nic vyčíst. A pak vzdychá a prohrabuje mi vlasy. „Vstávej.“

Uvelebili jsme se zpátky na lavičce, zatímco se z nedalekého minivanu vylodila hlasitá rodinka. Před pěti minutami bychom se předháněli, kdo si z nich udělá větší srandu. Teď jsme vážní. Kývám směrem k nim hlavou.

„Ani jeden z nás takhle nevyrůstal a oba nás to trochu poznamenalo,“ říkám. „Pro lidi, jako jsme my, je těžké někomu věřit, ale já ti fakt věřím.“

Ona sleduje, jak máma prská na děti mléko na opalování. „Tak jo,“ odpovídá. „To zní fér. Myslím to s tím dětstvím na pytel a s důvěrou.“

Držím ji za ruku a oba se díváme, jak se otec snaží rozumně vysvětlit svému čtyřletému synovi, který zatím ještě rozum nemá, že si nemůže dát ještě jednu tříšť, protože by už neměl v bříšku místo na hot-dog a grilované maso. Kluk řve. On *nechce hot-dog, on chce tříšť*. Jde k nim máma, objímá svého miláčka a říká: *Ale no tak, řekni mamince, co bys chtěl*. Děcko řve, že *tříšť*, a otec prohlašuje, že matka dítě rozmazluje, a matka oponuje, že je důležité s dětmi komunikovat a respektovat je-

jich touhy. Je to jako dívat se na televizi, a když všichni mizí zpátky v minivanu, tenhle díl končí.

Amy mi pokládá hlavu na rameno. „Mám tě ráda.“

„Ty na mě nejsi našťvaná?“

„Ne,“ odpovídá. „Jsem stejná. Někdy žasnu, jak moc jsme si podobní.“

Tuhne mi úsměv. „Ty ses mi dívala do telefonu?“ *CandaceBenjiPeachBeckHrnekMoči*.

Směje se. „Ne,“ říká. „Ale jestli ho někdy necháš ležet na stole, určitě to udělám. Taky lidem moc nevěřím.“

Přikyvuju. „Hele. Nechci být takový, ale třeba nám to půjde líp.“

Tiskne mi ruku. „Možná to zkazím já.“

Být spolu je ten nejlepší pocit na světě, je to lepší než sex, lepší než červené cabrio nebo první *miluju tě*.

„Fakt?“ ptám se.

„Fakt,“ odpovídá, a že mě takhle napodobuje, je důkaz lásky.

Tenhle výlet byl dobrý nápad. Kupujeme si ještě jednu ledovou tříšť na cestu a vracíme se do korvety. Došlo k jaderné explozi a my dva jsme jediní lidi, kteří na zemi zbyli, a proto by lidi neměli páchat sebevraždu, protože možná si jednoho dne sednete do stínu s někým, kdo je *osvěžujícím způsobem jiný!* Tou parodií na pivní slogan jsem ji rozesmál tak silně, že jí z koutků úst teče ledová tříšť. A pak jedeme pryč a nacházíme si klidné místečko a já ji pěkně lížu, a když skončím, teče mně z koutků úst ona. To není tvoje nejlepší dovolená v životě, ale moje. Zasloužil jsem si ji. Načapala mě, jak se jí prohrabuju v telefonu, a stejně roztáhla nohy.

Když vcházíme do hotelu, lapá po dechu. „Tý jo.“

SKRYTÁ TĚLA

A když vcházíme do pokoje a na terasu, mám co dělat, abych nezalapal po dechu já. Věděl jsem, že je blízko, ale neuvědomoval jsem si, že ji uvidím z takové blízkosti – Salingerovic chatu, mihotající se ve světle ohňostroje a plnou lidí. Lidí, kteří možná viděli hrnek s mou močí a možná taky ne. Amy kýve hlavou směrem k domu. „Ty ty lidi znáš?“

„Jednoho,“ odpovídám. „To jsou Salingeri.“

Vykládám jí o Peachině dysfunkčním přátelství s Beck a její nevyhnutelné sebevraždě. Amy mě objímá, a kdyby tohle byl kreslený film, mohl bych natáhnout gumovou paži přes pláž až do toho baráku, nahoru po rozvrzaných schodech až do ložnice, sebrat svůj hrnek moči a pak už by mi nechybělo nic.

4

Příštího dne vyrážíme na pláž s ručníky od Ralphu Lauren. Sedáme si kousek od Salingerů. Napadá mě, že bychom je možná, *možná* mohli poprosit, jestli by nás nepustili na záchod. Amy nikdo neřekne, že ne, a zatímco ona povede zdvořilou konverzaci, mohl bych se dostat nahoru. Je to risk, ale asi naše největší šance.

„Teda,“ říká a zakrývá si rukama slunko, aby jí nesvítilo do očí. „Ten vypadá *nasraně*.“

Otáčím se. Letí k nám nějaký chlap od Salingerů a hvízdá. Stahují se mi půlky. Amy úpí. „Jsou přesně tak hrozní, jak jsi říkal.“

„Buď v klidu.“

Jenomže ten chlap není v klidu. Odplivuje si a okamžitě na nás vrčí: „Tohle je soukromá pláž.“ Rodiny mě fascinují. Peach je mrtvá, ale vidím její nos, její kudrnaté vlasy. „Tady to není pro obyčejné lidi.“

Žádný člověk přece není obyčejný a Amy si sundává tričko jako Phoebe Catesová ve filmu *Zlaté časy na Ridgmont*

SKRYTÁ TĚLA

High. „Strašně se omlouvám,“ odpovídá. „Chtěl jste nám ještě něco říct?“

Usmívá se na něj a on zírá na její tělo a ona je neskutečně geniální. Chlap se šourá zpátky ke své hnusné manželce a Amy se směje. „Tak jdeme do vody, nebo co?“

„Musím se trochu vyhrát,“ namítám, ale ve skutečnosti potřebuji chvílku pozorovat Salingery. Je jich zatraceně moc a jsou všude, hopsají na nafukovacích trampolínách na vodě i na písku, jako by jim nestačil normální písek a vlny a ta jejich *chalupa*. Všude lítají děcka a starší Salingerovic muži v károváných šortkách a tričkách s krátkým rukávem si povídají o hadrech značky Vineyard Vines, golfových klubech v Irsku a srazech po x letech. Ženské tlachají o chůvách a prodavačkách a jedné číšnici, o které si všechny myslí, že jim jede po pupkatém manželovi. Člověk by neřekl, že tahle rodina přišla o *dceru, sestřičku a tetičku*. Jsou na dovolené v pravém slova smyslu a jejich jediným cílem je upozorňovat procházející, že nesmí na trampolínu ani sedět moc blízko ní. Nikdy v životě jsem neviděl rodinu poskládanou z tolika krav a volů, jejichž smyslem života je stavět barikády proti zbytku světa. Dneska už na nás jeden z nich jednou řval a dovnitř se teď v žádném případě nechystám.

Takže na to kašlu.

Zvedám Amy a házím si ji přes rameno a ona křičí a Salingeri čumí, žárlí na nás, jak jsme mladí, chudí a *zamilovaní*. Nesu ji do vody, do stejné vody, kam jsem odnesl tělo Peach, na stejném břehu, kde ji voda vyplavila pár měsíců po její tragické údajné sebevraždě. Amy mi ovíjí nohy kolem boků a Salingerovic chlapi závistivě hledí, touží a popíjejí u toho. Zůstáváme takhle, přilepeni jeden k druhému

v Peachině mořském hrobě, a když po nějaké době vylézáme z vody, většina Salingerů je už v domě. Ochladilo se a oblékáme si svetry a Amy vytahuje z tašky dětskou knížku s názvem *Charlotte a Charles*. „To byla moje oblíbená,“ říká. „Můžu ti ji přečíst?“

„Jasně.“

Opírá se o mě a knížka je zhruba o tomhle: Na opuštěném ostrově žijí dva obři, muž a žena. Ženě je smutno, ale muž má pocit, že jsou v bezpečí. Na ostrov připlouvají lidé, a zatímco žena je nadšená, muž váhá. Když se lidé objevili naposledy, všechno se podělalo. Lidé se je pokusili zabít. Charlotte jim chce dát ještě jednu šanci a Charles jí chce vyhovět, ovšem lidé nakonec znovu začnou zvonit na zvonce, jejichž zvuk dokáže Charlotte s Charlesem zabít. Jenomže Charlotte s Charlesem se chrání špunty do uší.

Dojde k zemětřesení a Charlotte s Charlesem lidem pomohou a plavou na nový ostrov. Na předposlední stránce je obrázek obou obrů na ostrově uprostřed noci. Uběhlo několik let. Dívají se na hvězdy a Charlotte si přeje, aby zase připluli lidé. Charles jí říká, že lidi by udělali zase to stejné a oni by byli nahraní. Charlotte připouští, že je to možné. Zároveň mu ovšem připomíná, že by se taky mohl plést. V horním růžku obrázku je navíc vidět loď. Připlouvají lidé.

Amy zavírá knížku a usmívá se na mě. „Tak co?“

„Ty vole, to je depresivní jak blázen.“

Plácá mě do nohy. „*Charlotte a Charlesovi* nesmíš nadávat.“ Prudce se otáčí, aby mi viděla do tváře. „Tak co ty na to?“

„Mně se to líbilo,“ odpovídám.

Šťouchá do mě loktem. „Ale no tak. Co si o tom myslíš?“

Mám pocit, že mě zkouší, a tohle má být dovolená. Krčím

SKRYTÁ TĚLA

rameny. „Potřebuju, aby si to chvílku sedlo. Nemám moc rád takové ty akce, kdy se přečte knížka a hned se po člověku chce nějaká reakce.“

Naklání hlavu na stranu jako nějaká učitelka nad pomalým žákem. „To chápu,“ říká. „Já jsem to četla asi stokrát a měla jsem celý život na to, abych si udělala názor.“ Chvěje se.

„Je ti zima?“

Schovává knížku do tašky a jdeme z pláže. Nepovedlo se mi sebrat hrnek a nepovedlo se mi ani porozumět *Charlotte a Charlesovi* a chodit jen tak v písku mě prostě nebaví. Nikdy.

V hotelu se spolu sprchujeme, já strkám svého Charlese do její Charlottky a ona mi pomáhá odepisovat chlápku z BuzzFeed. Bereme si na pokoj cajunské mušle a máslové rolky s humřím masem a ještě jako zákusek plněné trubičky. Jíme v posteli a šoustáme v posteli a smějeme se v posteli a budíme se úplně nacpaní a šťastní.

Šoustám Amy ve sprše a taky ve vaně na balkóně – to se jí líbilo nejvíc, což mi říká během akce, které říká *borůvky v posteli* – a šoustám ji na pohovce a pak ještě na dvojkřesle. Vštěpuji si do paměti její tvář, její rozechvělé rty, *ach, Joe*, její třesoucí se nohy. Otevírá ústa, je jako můj malý tuleň. Házím jí do té dírky v obličejí borůvku, do stejné dírky, která umí spolknout mého ptáka, jako se to nepovedlo žádné před ní.

Mrká. „Dobrá trefa.“

Teď bydlíme tady, v tomhle pokoji, v těchhle peřinách, jako by oživla písnička Johna Mayera. Děláme si srandu, že až odjedeme, budou ten pokoj muset zapečetit, protože bydlet v něm tak jako my už nikdo nebude schopen. Miluju ji snad ještě víc než před pěti minutami, víc než před pěti ho-

dinami. Porušuju pravidla a říkám jí to, protože není jako ostatní holky.

„Já vím,“ říká. „Není to divné, že většina lidí je časem čím dál víc otravná, ale ty čím dál míň?“

Házím po ní polštářem. „Nejsem otravný.“

Provokuje mě a krčí rameny a mlátíme se polštáři a ona mě nakonec zasedává a cpe mi do pusy borůvky a já jí tisknu rty na její a jíme společně, jedněmi ústy. Ptám se jí na *Charlotte a Charlese* a ona odpovídá, abych to nechal plavat, a já jí dělám všude po těle modré značky borůvkovými polibky. Tohle povlečení budou muset vyhodit, a když se Amy nakonec udělá, křičí a hází polštář přes celý pokoj, až ven na balkón.

Hihňá se. „Tak tomu se asi říká polštářový orgasmus.“

Na kratičký okamžik vidím Beck, jak se svíjí na svém zeleném polštáři. Plácám Amy po zadku. „Večer už nebudeš mít co házet,“ varuju ji, připravený pokračovat.

Jenomže ona mi pokládá dlaň na hrudník. „Hele, Joe. Musíme taky občas ven.“

„Nemusíme vůbec nic,“ namítám a ve středověku to muselo být o hodně jednodušší, protože neexistovaly restaurace ani *Kupónový průvodce po Little Comptonu* stvořený s jediným cílem – narušit nám nádherně rozjetý šoustací festival.

„Dívej se,“ říká a listuje průvodcem se slevovými kupóny. „U vydřené paluby. Mají tam i živou kapelu.“

„A nedělají rozvoz jídel?“ zkouším to ještě, ale je to ztráta času.

Už je venku z postele a oznamuje mi, že jí ještě poděkuju, až se pořádně najím. A přesně takhle člověk pozná, že je zamilovaný. Oblečeš si *volné* kalhoty a předstíráš vzruše-

SKRYTÁ TĚLA

ní z čerstvých ústřic a živé rockové hudby a vezmeš klíčky a prostě jdeš.

U vydřené paluby je podnik plný debilů. Je tam totálně narváno a i personál vypadá, že je opilý. Kdesi v pozadí hraje kapela připomínající lidský orchestrion cover verze – právě vraždí Tinu Turner a její „What’s Love Got to Do With It“ – a řinčení z kuchyně se vyrovná snad jen řev rozmazleného děcka sedícího u vedlejšího stolu se stejně rozmazlenými rodiči, kteří remcají nad škeblovým špízem. Nemáme rezervaci a kupóny na dnešek neplatí a říkají nám, že máme počkat u baru tak hodku, možná dvě.

Navrhuju, že půjdeme jinam, ale Amy kýve hlavou k nějakému páru u baru. Oba jsou zbytečně nóbl oblečení, on točí vínem ve sklenici, ona pije cosi modrého. Nechce se mi s nimi mluvit, ale když Amy šeptá, abych šel za ní, začíná mi zase tvrdnout. Ještě si upravuje lesk na rtech. „Tak jo,“ říká. „Budeme předstírat, že jsme někdo jiný, a skamarádíme se s nima.“

„To myslíš vážně?“

Najednou má ďábelský pohled. „Ty budeš Kev a já budu Lulu.“

Opravdu jsme oba stejní. Miluju falešná jména, ale jsem zvyklý je používat s cílem přežít nebo dostat se z těžké situace, jako když strážník Nico uvěřil, že jsem Spencer Hewitt, protože jsem měl na hlavě čepici z jachtařského závodu Figawi.

„Já nevím, Amy,“ protestuju naoko. „Z Lulu úplně čiší, že je to výmysl.“

Amy vzrušeně zatleská a shodujeme se na tom, že já budu Kev a ona Mindy, oba z Queensu. „Já jsem kuchařka a ty jsi talentovaný herec.“

„Herec?“ To bolí. Proč ne třeba režisér? Nebo doktor?

Bere mi bradu do dlaně. „No, na cokoli jiného jsi prostě moc sexy, miláčku.“

Nejradši bych ji zatáhl na záchody pro postižené a vyšoustal jí mozek z hlavy, jenomže ona už se pustila do akce s tím *příjemným* párem. Když se žena rozhodne, že se začne družít, nedokáže žádný penis na světě nahradit bezduchou konverzací o automatických opravách v iPhonu – *místo kuřevsky to napíše litevsky! Hahahahaha!* – a průserech v půjčovných aut. Takže se dáváme dohromady s Pearl a Noahem Epsteinovými. Jsou taky z New Yorku – *to je šílené!!!* – a oba jsou právníci a ve skutečnosti jsou fakt docela sympatičtí a vtipní. Když si potřásáme rukou, Noah říká: „Ahoj, tohle je Pearl, já jsem Noah a Woody Allen by o nás řekl, že jsme praví židé.“

Bavíme se o Woodym Allenovi a pak se seznamujeme ještě s Harry a Liamem Benedictusovými. Harry je ve skutečnosti zkrácenina ženského jména Harriet – nudáá. Ona pracuje jako finanční poradkyně a on je burzovní makléř. Mají *dvě děti mladší tři let* a jsou upjatí, ale zároveň nešetří komplimenty. Liam šíleně zbožňuje filmy a chce vědět víc o mojí kariéře. Bavíme se o blbostech – *není to sranda, když vám máma napíše esemesku?!* – a já si vymýšlím kraviny o své praštěné matce, která mi neustále posílá recepty na vaření s pomalým hrcem. Amy vykládá o tom, jak si její máma myslí, že LOL znamená Lots of Love, jako že jí lidi v esemeskách posílají pusou místo smíchu, a naši noví přátelé si myslí, že to je *děsná švanda*.

Rozhovor se občas stáčí strašným směrem, jako třeba plusy a mínusy elektronického burzovního trhu NASDAQ, ale

SKRYTÁ TĚLA

nakonec z toho vycházíme živí. Snad nikdy jsme k sobě nebyli upřímnější, než když v tomhle baru společně lžeme cizím lidem. S každou další lží jsme si bliž, komplici, podvodníci. Amy vykládá o svém imaginárním otci, který jí posílá články o kuchařské celebritě Rachael Rayové. Je zranitelná a tohle jsme potřebovali, předstírat, že jsme lidi, co mají rodiče. Rodiče, kteří jim posílají esemesky a volají, jak nás mají rádi, a prosí nás, jestli bychom jim nepomohli otevřít přílohu v e-mailu. Servírka nám oznamuje, že už máme volný stůl, teda jestli se nasoukáme do boxu, a já bych chtěl nasoukat svého ptáka do Amy a ta tleská. *Zbožňuje boxy.* Všechny ženské zbožňují boxy.

Po cestě ke stolu mi Amy šeptá: „Tak co, měla jsem pravdu?“

„Měla,“ připouštím. „Tohle je absolutní smršť.“

Daří se mi sednout si vedle Amy, máme nohy namačkané k sobě. Ona klepe kotníky prstů o stůl a spouští novou hru. „Tak jo, tak jo,“ říká. A všichni chlapi v téhle restauraci by vyměnili svou ženu za Amy. „Nejoblíbenější milostná scéna z filmu. Já první. *Město.*“

Tohle všechno už jsem slyšel, že se Amy líbí, jak to sluší Benu Affleckovi a Blake Livelyové. Zajíždím jí rukou shora pod sukni a ona neprotestuje a já se posouvám až pod kalhotky na kostrč.

Noah vychvaluje do nebes ten nový britský model zpráv na HBO – to je ale překvapení – a posílá nedovařené mušle zpátky do kuchyně a Pearl rozlévá na stůl své *Chablis* a tvrdí, že je to proto, že má schpilkes, teda jako roupy. Harry *vyrábí* šperky a prodává je na internetu. Číšník se vrací s mušlemi a já si jednu беру a po prvním soustu kývnu hlavou. „Litevsky dobré.“

Všichni z naší nové party se řehtají mému stupidnímu latinému vtípku a klidně bychom mohli být přátelé i ve skutečnosti. Byla by to dlouhá reklama na mop a čisticí prostředky, se psy a grilovačkami v Park Slope na kraji Brooklynu. Skoro si přeju, aby mě neměli za talentovaného herce jménem *Kevin*. Jenomže kdyby věděli, že máme oba jenom střední školu a nikdy jsme se ani nepokusili o vysokou, kdyby věděli, že jsme prodavači, vůbec by se s námi nekamarádili. Mačkám Amy stehno; tohle je skutečné, tohle si vezmu domů.

Amy říká, že *jako herec určitě prorazím*, a Pearl přikyvuje, že *na to mám obličeje*. Její manžel se směje a Amy září oči a možná to dneska trochu přehnala se slunkem. Nejlepší by bylo, kdybych mohl zmáčknout tlačítko PAUZA a zůstat v tomhle okamžiku a světla by se pomalu zatmívala. Přesně o tomhle jsou všechny ploužáky, o těch okamžicích, kdy si k někomu najdete cestu a už se to nedá vrátit.

Amy na mě mrká a vylézá z boxu, aby poprosila o písničku na přání – „Paradise City“ od Guns N’ Roses – a ta kapela ji nezná a ona na ně chvilku špulí rty, zatímco naši noví falešní přátelé řeší jídelní lístek. Když se Amy vrací, líbám ji na tvář. „Jsi miláček.“

„Za co to bylo?“

Hladím ji po stehnu a posouvám se směrem k místu, kde bývala džungle. „Já jsem to pochopil.“

„Je zmatená. „Cože?“

„Paradise City,“ říkám. „Guns N’ Roses, jako poprvé, když jsi mě přivítala ve své džungli.“

Z její tváře nejde nic vyčíst. Pearl chce vědět, jestli máme raději kalamáry nebo plněné škeble, kterým se říká *clams casino*, a Amy odpovídá, že *obojí stejně*, a nepamatuje si, proč

SKRYTÁ TĚLA

nás spojuje Guns N' Roses. Není tak chytrá jako já, ale možná je lepší, že jsme trochu rozdílní.

Když přijde na placení, Amy mi vytahuje z kapsy lístek z parkoviště. Pak se omlouvá, že musí na toaletu, a já následně předstírám, že mi zvoní mobil, a jdu ven. Venku se do sebe zavěšujeme a portýr nám přiváže korvetu a my mizíme a je to, jako bychom tady nikdy nebyli.

„Mám z toho trochu blbý pocit,“ říkám. Pearl&Noah&Harry&Liam se mi líbili.

„Ale no ták,“ vzdychá. „Když si tolik lidí dává všechno na jeden účet, je skoro jednodušší, když pak polovina z nich odejde.“

Když se vracíme do pokoje, bere si do postele borůvky a kouří mě superovocnou pusou a já jí roztírám borůvky po kozách. Chci si povídat o našich lžích a o našich rodičích a o *Charlotte a Charlesovi*, ale ona říká, že bychom měli jít spát, protože zítra nás čeká dlouhá cesta domů. Víím, že má pravdu, ale zároveň nejsem schopen strávit představu, že spím a přicházím tak o drahocenné vteřiny našeho společného života.

Zatímco Amy chrápe, jdu ven na balkón a dívám se na světla v prvním patře Salingerovic domu. Kašlu na ten hrnek. Už mě neděsí. Teď mám partnerku a tentokrát ho tady nechám schválně.

5

Cesta domů je vždycky jiná než cesta někam. Oba jsme trochu vyčerpaní a máme trochu kocovinu. Nechce se nám zastavovat u stánku na ledovou tříšť a shodujeme se na tom, že citrónový led je přesně ta věc, která je na začátku dovolené skvělá, ale po cestě zpátky už ji nechceš. Navíc stojíme v koloně. Smějeme se našim falešným přátelům a taky jsme se zapomněli podívat na značku ložního prádla v hotelu. Amy mě jen tak chytá za ruku, jako by říkala: *Pořád nevěřím, že jsi skutečný.* Tohle je láska, tohle je neděle, a když se vracíme do města, hladí mě po krku.

„Budeš se na mě zlobit, když ti teď řeknu, že tak nějak toužím po svojí posteli?“

„Já se na tebe zlobit neumím,“ odpovídám.

Zajíždíme na ulici, kde bydlí, a já dávám blinkr a ona se směje a tenhle vtíp nám vydrží na dlouho. Budeme vzpomínat, jak jsme si půjčili červenou korvetu a zastavil nás policajt za to, že jsme nedali blbý blinkr. Už se nemůžu dočkat, až s ní zestárnu. Zajíždím ke krajnici. Amy mi dává pusu.

SKRYTÁ TĚLA

„Děkuju,“ říká. „Doufám, že víš, jak jsi skvělý.“

Držím její rty na svých a snažím se ji do sebe nasát. Kdo si za námi troubí. Mávám na toho kreténa, aby mě objel, a Amy vystupuje. Chlápek v půjčovně se mě ptá, jestli jsem měl s autem nějaké potíže. S velkým potěšením mu oznamuji, že *my* jsme žádné potíže neměli. Dívá se na mě, jako bych byl šílený, a to je v pořádku, protože jsem. Jsem šílený láskou.

Druhý den ráno se nemůžu dočkat, až budu v obchodě. Nemůžu se dočkat, až uvidím Amy. Nemůžu se dočkat, až jí řeknu, že jsem na internetu našel Pearl&Noaha&Harry&Liamma. Nemůžu se dočkat, až mi řekne, jestli se včera večer dívala na *F@#k narcissus*, a jestli jo, co říkala na Kevina Harta. Myslím na to, jaké asi bude mít dneska kalhotky, a jsem celý na trní, jestli bude pokračovat s holením.

Přidávám do kroku a už jsem u obchodu, ale hudba, která mi celou dobu zněla v hlavě, najednou utichá. Dveře jsou pootevřené. Kdyby tu Amy byla první, určitě by zavřela a pan Mooney už v obchodě několik roků nebyl. Prudce otevírám a jdu dovnitř. Vidím, jak se ve vzduchu vznáší zrnka prachu, a můj nos si rychle zvyká na vůni obchodu. Stačí pár dní a voní to tady jinak. Všechny smysly mám vybičované na maximum a asi nás vykradli a já nechci po tak skvělém víkendu nic podobného řešit.

Fialky, které jsem koupil Amy, leží rozházené a uschlé na podlaze a váza je na kusy. Všude jsou papíry, všude se válí knihy. Můj notebook je pryč. Jdu po špičkách kolem kasy a tiše vytahuju ze skrýše pode dveřmi mačetu. Nějakou dobu jsem ji nedržel v ruce a je těžší, než si pamatuju.

Policajty nevolám – všichni nejsou jako Jenks a já už jsem se poučil. Plížím se dozadu a opatrně prohlížím regály nale-

vo i napravo. Procházím kolem BELETRIE a ŽIVOTOPISŮ a úplně vzadu jsou dveře do sklepa a ty jsou taky dokořán. Ticho, které je v celém obchodě, mi leze na mozek. Myslím, že už jsou dávno pryč. Ale jestli tu pořád ještě jsou, podřežu jim krk. Svírám v ruce mačetu a pomalu, neslyšně sestupuji po schodech. Když jsem na posledním stupni, lapám po dechu a pouštím mačetu na zem. Už ji nepotřebuju.

Nikdo tu není, ale někdo tu rozhodně byl, někdo, kdo jí superovoce. Na zemi leží miska, hned vedle díry, která nahradila žlutou stěnu *Portnoyových komplexů*.

Amy.

Ukradla všechny výtisky, nenechala mi ani jeden. Vzala i první vydání Yatese, to, na které mě ukecala, kterým to všechno začalo. Na zemi leží výtisk *Charlotte a Charlese* se skvrnami od borůvek, hned vedle mého počítače a růžových klíčů, které jsem jí nechal udělat. Beru do ruky telefon a volám jí a číslo je samozřejmě nedostupné, zrušeno, smazáno, stejně jako všechna ostatní.

Padám na kolena a řvu. Opustila mě. Okradla mě. Sežral jsem jí ty kecy o tom, že potřebuje svoji postel, a ona musela jít přímo sem, hned jak jsem ji vysadil. Házím zbytek superovoce proti zdi. *Superkurva.*

Zvedám *Charlotte a Charlese*. Teď už chápu, o čem ta zsraná knížka je. Nevěř ženám. Nikdy. Otevírám ji a uvnitř je napsaný vzkaz:

Promiň, Joe. Snažila jsem se. Ale opravdu jsme stejní. Oba se krotíme. Oba ztrácíme sebekontrolu. A oběma nám to nejde. Oba máme tajemství. Buď na sebe hodný. Miluju tě, Amy.

* * *

SKRYTÁ TĚLA

Ještě jsem nebyl schopen dát nějak rozumně dohromady seznam všeho, co mi vzala, ale škodu zatím odhaduju na 23 000 dolarů jen na vzácných knihách. Věděla, co dělá, už když sem poprvé přišla, a já jsem jí na to skočil. Měli by mě odtáhnout někam do pole a zastřelit za blbost, slepotu a myšlení ptákem. *Jsmo stejní*, říkala. Ať jde do prdele. A já taky.

Nasadila mi těmi svými gumovými rukavicemi a šoustacím pohledem růžové brýle. Tohle nebyla láska, ani na té pláži v Little Comptonu, ani tady v kleci, ani v mojí posteli. Ta kurva mě sem přišla podvést, okrást a já jsem jí ještě nechal udělat klíče, doprdele.

Beru notebook a jdu ven z klece a zamykám ji – trochu pozdě, blbče – a vleču se po schodech a zamykám za sebou dveře do sklepa – fakt jsem blbec, měl bych se v tom sklepě zamknout a nepouštět sám sebe ven – a v tu chvíli vidím další průser. Amy vyplundrovala mou nejméně oblíbenou sekci v obchodě: DRAMA. Ukradla následující příručky pro budoucí herce:

Herec se připravuje

10 způsobů, jak se dostat do Hollywoodu

Jak to udělat, aby Vám ještě zavolali

Monology pro ženy, díl IV.

Děláš si ze mě prdel, ty prolhaná mrcho s chlupatýma nohama? Točí se mi z toho hlava. Amy nebyla socioložka amatérka, která nosila trička s logy univerzit, aby si zkoušela reakce lidí. Nelhala Noahovi&Pearl&Harry&Liamovi. Ona *hrála*. Proč by mi jinak kradla ty příručky?

Sedám si za kasu a probouzím nořas z režimu spánku. Amy tvrdí, že je naprosto povznesená nad všechny ty počítačové pitomosti a že žije *offline*, ale přitom se jí podaří-

lo vymazat historii vyhledávání. Mám skoro záchvat smíchu z představy, jak sedí na zemi a snaží se mi zabránit v přístupu k informacím tím, že smaže výsledky hledání na *mém vlastním* počítači. To by se toho o počítačích musela naučit trochu víc. Nemá ponětí, co pro mě ty mašinky dokáží udělat. Chrome není tak jednoduchý, jak vypadá. Vymazala jen poslední hodinu, ne celou historii. Víím, co jsem hledal naposled – vzácné knihy a motely v Little Comptonu –, takže není ani trochu těžké posvítit si na klíčová slova, která mohla hledat Amy:

UCB (herecká skupina Upright Citizen Brigade), nejlevnější profilové fotky, profilové fotky zdarma, UCB levné kurzy herectví, Ben Affleck, nejdražší knihy, prodej vzácných knih, Philip Roth cena, konkurzy, volné role, konkurz na plavovlasou dívku, podnájem Hollywood

Navíc ani nesmazala historii stahování, takže nacházím její přihlášku na *101 způsobů, jak být lepší: základní kurz v Upright Citizens Brigade* a scénář k nějakému debilnímu krátkému filmu s odkazy na internetovou inzerci Craigslist na obálce. Takže ta kráva utekla, aby prorazila v Hollywoodu. *Jak prorazit v Hollywoodu* je nejnechutnější fráze, jaká v angličtině existuje. Je ještě odpornější než *plodný sériový vrah* a *vzácná nevyléčitelná nemoc*. Nemůžu se dočkat, až ji chytím a řeknu jí, že je naprostý žabař.

Tisknu si historii vyhledávání a nic na světě snad není děsivější, než když člověk zjistí, že ten, kdo vás zná ze všech nejlépe, vás ze všech nejméně miluje, či vás snad dokonce lituje. Věděla, že jsem v prdeli a sám. Věděla, že chci vykouřit a že chci holku, a věděla, že to chci tak strašně moc, že jí dovolím dívat se na *Koktejl* asi padesátkrát za týden, a to v mojí posteli,

SKRYTÁ TĚLA

a že jí doprdele dám i klíč. Všechno tohle jsem udělal a nemůžu to vzít zpátky. Ale můžu ji najít. A můžu se jí zbavit.

A taky že to udělám. Nebude si jen tak chodit po světě s vědomím, že jí to prošlo. Nebude si myslet, že jsem kokot, kterého může ošoustat a pak mu zacpat pusou *Charlotte a Charlesem*. Olizoval jsem jí bradavky a lízal jsem tu její džungli a ona mě využila. Je zlá. Je nebezpečná. Není schopna milovat. Je to sociopatka. Horší než hraniční osobnost. Proto používá předplacené telefonní karty. Je to kriminálnice.

Myslí si, jak je chytrá, ale když smažeš hodinu, nic to není, pokud nesmažeš i předchozí týdny, které k ní vedly. Ona si myslí, že život offline je lepší. S tímhle přesvědčením umře. Kráva. Volám na aerolinky. Kupuju si letenku. Promiň, Amy. Prohrála jsi.

6

Jestli jsem se od toho nadrženého šarlatána doktora Nickyho Angevina a jeho pacientky/milenky Beck něco naučil, pak to, že člověk nemá moc nad jednáním ostatních. Ovládat lze jen myšlenky. Když má člověk v domě myš, musí se jí zbavit sám, nastražit pastičky a chodit je kontrolovat. Amy je moje myš, ale tohle je *můj* dům a já jsem až po uši ponořený do deratizačního procesu. Volal jsem do té herecké školy UCB a tvrdil jsem, že potřebuji ověřit registraci na příjmení Adam. Tak jsem si potvrdil, že existuje dívka jménem *Amy Adamová* zapsaná do kurzu improvizace.

Poslal jsem zprávu do banky. K čertu s touhle dírou, je načase, abych odsud vypadl, vypadl z bytu, kam jsem si do postele vodil samé špatné holky, studené městské holky s tvrdým a nelaskavým srdcem, a já se nechci, nesmím stát jedním z Newyorčanů, kteří dovolili městu zvítězit. Nebudu sedět za kasou v tom podělaném obchodě a čekat, až přijde další kočka a začne na mě mrkat řasami. Prostě jsem skončil.

Je červen a město je nasáklé bezduchým horkem a zápa-

SKRYTÁ TĚLA

chem fekálií. V horkém LA to bude něco jiného, tam bude horko, které stvořilo opálené a povrchní Beach Boys, horko, které tě neobtěžuje, když jsi ve stínu.

Nasedám na metro a vydávám se na poslední vlhkou a smradlavou cestu za panem Mooneym. Uvažoval jsem, že bych mu napsal dopis nebo mu zavolał, ale už jsme spolu spoustu let. Dlužím mu skutečné na shledanou. Konečně jsem tady a vystupuju ze soupravy v místě, kde hraje mexická populční kapela a metrouši si dělají selfie. Sbohem, lidé z metra.

Z večerky na druhé straně ulice vychází muž v obleku, s růžemi v ruce. Snaží se, věří a utíká – idiot. Jdu do řeznictví a kupuju oblíbené klobásky pana Mooneyho. Doufám, že nebude brečet. Doufám, že se mě nepokusí zamknout ve sklepe. Zahybám za roh a klepu na dveře.

Neusmívá se. „Neříkej, že nás už zase vykradli?“

„Takové štěstí už mít nebudeme, pane Mooney,“ směju se. Když jsem mu zavolał a řekl mu, že obchod vykradli, měl z toho skoro radost. Říkal, že peníze z pojistky *jsou ty nejkrásnější peníze na světě*.

„Nuže, tak co se stalo?“ pobízí mě.

„Nic,“ ujišťuji ho. Podávám mu klobásky. „Nemáte hlad?“

Otevírá dveře se sítí proti hmyzu a pouští mě dál. Páchne to u něj po kočičím trusu a starých dámách a on nemá ani kočku, ani manželku. Má na sporáku dvě vajíčka a puštěné rádio.

Ukládá mé klobásky do staré lednice. „Dáš si kafe s mlíkem?“ ptá se.

Ani náhodou. „Jasně!“

Vyklepává zaprášený hrnek na kafe a staví přede mne na stůl skleničku s odštípnutým okrajem. Mluví cosi o polštáři,

který si koupil v teleshoppingu, a jak mu ta zatracená paní v telefonu říkala, že ho nemůže vrátit, protože už je to víc než třicet dní. Mluví o vajíčkách z místního trhu. Kdysi bývala lacinější, ale dnes jsou nehorázně předražena, protože jsou z nějaké nedaleké farmy. „Což přirozeně znamená, že by měla být lacinější,“ hořekuje. Pak mává vrásčitou rukou. Nechtěl bych jednoho dne skončit takhle, sám se sázenými vajíčky, a zahořklý pojídat místní jídlo. Zároveň si ale neumím představit, že bych ještě někdy někoho miloval.

Pan Mooney dodělává vejce a sedá si za mnou ke stolu. Vejce jsou moc udělaná a lesknou se. Myslím, že pod ně dal snad celou kostku másla, a pánvičku asi neumýval od roku 1978. „Tak čemu vděčím za tak vzácnou návštěvu?“ ptá se.

Piju kávu s mlékem. Nějakým zázrakem se mi daří ji v sobě udržet. „No,“ odpovídám, „usoudil jsem, že potřebuju změnu. Stěhuju se do Los Angeles.“

Odříhne si. Je to vlhké odříhnutí. Z úst mu letí přežvýkané kousky vajíčka. „Jak se jmenuje?“

„Kdo jak se jmenuje?“

„Ta dívka,“ říká. „Když se někdo někam stěhuje, je to vždycky kvůli dívce.“

Váhám a pak mu vykládám o Amy, její touze být herečkou i o tom, jak ji přede mnou tajila. Neříkám mu, že to ona je ta zlodějka.

„Věděl jsem, že je za tím dívka.“ Noří prst do kečupu na talíři a olizuje ho. „Možná bys ji měl raději pustit k vodě.“

Vrtím hlavou. „Musím udělat jednu věc.“

Pan Mooney vzdychá. „Kdyby někdo převrátil svět na bok, všechno, co by nebylo přidělané, by se nakonec skutálelo do Los Angeles.“

SKRYTÁ TĚLA

„To řekl Frank Lloyd Wright.“

„A měl pravdu.“ Pan Mooney se zvedá z křesla a hází do dřezu odrbanou houbičku na nádobí. „Los Angeles je doupě zla, Joseph. Je to kolébka debility. Odtamtud pochází všechno špatné, je to vrcholek sopky hlouposti tohoto národa. To není místo pro inteligentního mladého muže. Proto se v té zatracené televizi nedá na nic dívat. Tady ti bude lépe.“ Nikdy to neřekne, ale budu mu chybět.

„Dám vám svou e-mailovou adresu, abychom zůstali v kontaktu.“

Bere si ode mě talíř a pokládá ho na svůj. Ví, že by se našel, kdybych se nabídl, že mu pomůžu s nádobím. „E-mail je k ničemu,“ vrtí zamítavě hlavou. „Jenom mi slib, že nepromrháš život u nějakého hloupého počítače.“

Říkám, že se určitě brzo uvidíme a kolem leze šváb a on ho zašlapává botou. „To nevíš,“ odpovídá. „Něco takového nemůžeš vědět.“ Říká, abych zamkl, až půjdu ven. „Ty zatracené skautské pečovatelky jsou čím dál vlezlejší.“

Můj byt je prázdný. Všechno, co si беру s sebou, je v obrovské sportovní tašce, kterou mám po tátovi a kterou jsem ještě nikdy nepoužil, protože tak daleko jsem nikdy nejel. Ještě nikdy jsem neměl příležitost sbalit si všechno, co

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!